

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
ПОСЕБНО ОДЕЉЕЊЕ
Кж2 По1 462/14
Дана 02.12.2014. године
Б Е О Г Р А Д

трајно одузета имовина

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Посебно одељење, у већу састављеном од судија Верољуба Цветковића, председника већа, Драгољуба Ђорђевића и Надежде Мијатовић, чланова већа, са вишим саветником - записничарем Тањом Славковић, у кривичном предмету против осуђеног АА, због кривичног дела из члана 229 став 3 у вези става 1 КЗ у вези члана 61 КЗ, решавајући по жалби браниоца осуђеног АА и пуномоћника трећег лица АА1 - адвоката АБ, изјављеној против решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење Тои.По1 бр.4/14 од 10.06.2014. године, у седници већа одржаној дана 02.12.2014. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца осуђеног АА и пуномоћника трећег лица АА1 - адвоката АБ, изјављена против решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење Тои.По1 бр.4/14 од 10.06.2014. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду, Посебно одељење Тои.По1 бр.4/14 од 10.06.2014. године, усвојен је захтев Тужилаштва за организовани криминал Оик.бр.20/12 од 24.04.2014. године за трајно одузимање, па је одлучено да се имовина проистекла из кривичног дела учињеног од стране осуђеног АА, пресудом Вишег суда у Београду, Посебно одељење СПК.По1 бр. 1/14 од 30.01.2014. године, правноснажна 19.02.2014. године, оглашен кривим због кривичног дела из члана 229 став 3 у вези става 1 КЗ у вези члана 61 КЗ, којом је осуђен на казну затвора у трајању од две године и шест месеци и на новчану казну у износу од 5.000.000,00 динара трајно одузета имовина и то: 1. аа 2. од трећег лица АА1 и то породична стамбена зграда и земљиште аа1 и путничко моторно возило аа2 и, 3. од трећег лица Привредног друштва за трговину и услуге „АА“ ДОО, чији је оснивач и заступник АА1, бивша супруга осуђеног АА и то пословни простор локал аа3, теретно моторно возило аа4. Решењем је истовремено одлучено да одузетом имовином управља Дирекција за управљање одузетом имовином до правноснажног окончања поступка за трајно одузимање имовине, с тим да жалба не спречава дирекцију да поступи у складу са чланом

46 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела.

Против наведеног решења жалбу је изјавио бранилац осуђеног АА и пуномоћник трећег лица АА1, адвокат АБ због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Београду, Посебно одељење усвоји жалбу, побијано решење укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење је одржао седницу већа у смислу члана 467 став 2 ЗКП, на коју није позивао странке, сматрајући да њихово присуство не би било корисно за разјашњење ствари, на којој је размотрио списе предмета заједно са побијаним решењем и жалбом које је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, па је по оцени жалбених навода и предлога, нашао:

Жалба је неоснована.

Жалбом браниоца осуђеног АА и пуномоћника трећег лица АА1, адвоката АБ, побија се првостепено решење само у делу који се односи на трајно одузимање непокретности аа1. У жалби се указује да побијано решење не садржи разлоге којим би се ова имовина која је предмет одузимања довела у везу са конкретном радњом извршења кривичног дела због којег је окривљени АА оглашен кривим правноснажном пресудом Вишег суда у Београду, Посебно одељење СПК.По1 бр. 1/14 од 30.01.2014. године. У конкретном случају у побијаном решењу су изостали разлози о одлучним чињеницама, јер се не наводи временска и стварна повезаност стицања ове непокретности која се трајно одузима и конкретног кривичног дела. У жалби се надаље указује да би нека имовина уопште могла бити оцењена као проистекла из „извршења кривичног дела“ њено стицање може кореспондирати са конкретним кривичним делом, односно мора бити прибављено у време извршења или након извршења конкретног кривичног дела, али не може бити прибављена пре него што је отпочело вршење кривичног дела. Надаље се указује да је време извршења и радња кривичног дела за које се окривљени АА терети односно за које је оглашен кривим је у периоду од 01.01.2010. године до 09.11.2011. године. Право својине на непокретности аа1 стечено 20.10.2011. године када је АА закључио уговор о поклону са својом супругом АА1, већ је стечено у моменту када право својине на непокретности прибавља сам окривљени АА и то теретним правним послом - купопродајом од трећих лица ББ и ББ1 на основу уговора о купопродаји овереног од стране Општинског суда у Бачкој Паланци дана 07.10.2008. године под бројем Ов.бр.6615/2008. Дакле, ову непокретност је осуђени АА стекао 07.10.2008. године, а кривично дело за које се терети је извршио у периоду од 01.01.2010. године до 09.11.2011. године. Дакле, ова непокретност не може бити стечена извршењем кривичног дела, јер је право стечено, цена исплаћена и купопродаја реализована годину и по дана пре извршења кривичног дела, тако да та имовина, односно наведена непокретност која се трајно одузима од трећег лица АА1 не може бити обухваћена решењем као имовина проистекла из кривичног дела, нити одузета, јер није ни могла бити стечена извршењем кривичног дела, а предмет овог поступка може бити само имовина која је прибављена извршењем кривичног дела због којег је осуђени

АА правноснажно оглашен кривим, па се сходно наведеном и предлаже као у жалби.

Тужилаштво за организовани криминал је поднело дана 24.04.2014. године захтев за трајно одузимање имовине према осуђеном АА у односу на имовину коју поседује и то непокретност, стан аа, на којем је стекао право својине на основу уговора ОвЗ 5180/2011 о купопродаји непокретности закљученим дана 27.06.2012. године са предузећем „АА1“ ДОО кога је заступао директор СС, а затражено је одузимање имовине и од трећих лица и то АА1 бивше супруге осуђеног АА и то непокретности породичне стамбене зграде и земљишта у аа1 на којој је стекла право својине на основу уговора о поклону број ОвЗ бр. 10671/2011 дана 20.10.2011. године закљученог са осуђеним АА као поклонадавцем и путничко моторно возило аа2 на коме је стекла право својине по основу уговора о посредовању при купопродаји моторног возила број 79/10 са продавцем СС1, као и од трећег лица правног лица Привредног друштва за трговину и услуге „АА“ ДОО, чији је оснивач и заступник АА1, бивша супруга осуђеног АА и то непокретности - пословни простор локал аа3, као власништво правног лица „АА“ ДОО која је стекла својину на основу уговора о купопродаји Ов.бр.12928/2011 од 30.11.2011. године коју је закључила као заступник наведеног правног лица са ББ2 и ББ3 као продавцима и теретног моторног возила аа4, на коме је то правно лице стекло право својине на основу уговора о купопродаји број 6217/2011 од 01.12.2011. године, коју је као заступник закључила АА1 са СС2 као продавцем.

У захтеву за трајно одузимање имовине је наведено да из резултата спроведене финансијске истраге произилази да је наведена имовина проистекла из кривичног дела, да је АА пресудом Вишег суда у Београду, Посебно одељење СПК.ПО1 бр. 1/2014 од 30.01.2014. године, која је правноснажна 19.02.2014.године оглашен кривим због кривичног дела из члана 229 став 3 у вези става 1 КЗ у вези члана 61 КЗ, па је осуђен на казну затвора у трајању од две године и шест месеци, као и да из података и доказа који се налазе у предмету Вишег суда у Београду, Посебно одељење Пои.По1 бр. 1/2014 произилази да постоји очигледна несразмера између законитих прихода и вредности имовине именованих лица а да је осуђени АА стварни власник наведене имовине, при чему је предмет доказивања била целокупна имовина.

Бранилац осуђеног АА и пуномоћник трећег лица АА1, адвокат АБ је на главном рочишту поводом захтева за трајно одузимање имовине оспорио наводе тужилаштва само у погледу једне непокретности, а која се оспорава и његовом жалбом - аа1, чији је власник АА1. Навео је да је новац од 22.000 и 18.000 евра који је дат АА1 на име мираза искоришћен за куповину аа1. Наведену непокретност - заједничку имовину су дана 03.01.2006. године АА и АА1 продали СС3 уз оверен уговор о продаји. Од тог новца су 2008. године (годину и по дана пре отпочињања вршења кривичног дела) купили кућу аа1, а коју је 2011. године АА поклатио добротиним послом својој супрузи АА1, да би раскрстили заједничке имовинске односе и да би она ту живела са њиховим дететом, будући да је брачна заједница живота престала 2009. године. У односу на осталу имовину, а имајући у виду да је терет доказивања на њему, нема ниједан документ којим би оспорио тврдње из захтева тужилаштва. На крају је замолио да суд индивидуално цени сваки предмет имовине и да процењује да ли

су АА и АА1 са својим редовним и ванредним приходима до којих су дошли продајом некретнина и миразом могли купити једну једину непокретност, кућу аа1, те ако су могли онда да се одлука о евентуалном трајном одузимању имовине не донесе у односу на ту непокретност.

Веће првостепеног суда је, након извршеног увида у списе предмета и доказе који се налазе у списима који су достављени од стране Тужилаштва уз захтев за трајно одузимање, тако и од стране одбране окривљеног приликом одлучивања имао у виду пре свега да је осуђени АА пресудом Вишег суда у Београду, Посебно одељење СПК По1 бр. 1/14 од 30.01.2014. године, а која је постала правноснажна 19.02.2014. године оглашен кривим због извршења кривичног дела из члана 229 став 3 у вези става 1 КЗ у вези члана 61 КЗ, па је осуђен на казну затвора у трајању од две године и шест месеци и на новчану казну у износу од 5.000.000,00 динара, да му је одузета имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела и то новчана средства на динарском рачуну број 5100100364045 код НЛБ банке АД Београд у износу од 196.802,13 динара, да је обавезан да на име преостале имовинске користи коју је прибавио извршењем кривичног дела плати новчани износ од 67.204.105,81 динара. Што се тиче разлога првостепеног суда а у погледу захтева за трајно одузимање имовине од трећег лица АА1 сада бивше супруге осуђеног АА, што се и оспорава жалбом пуномоћника, веће је извршило увид у уговор о купопродаји од 07.10.2008. године закључен између ББ коју заступа БА и ББ1 као продавца и АА као купца овереног у Општинском суду у Бачкој Паланци под I Ов.бр.6615/2008 дана 07.10.2008. године из ког доказа је утврдио да је предмет уговора некретнина аа1, а да је купопродајна цена 10.000,00 динара коју је купац исплатио приликом закључења уговора. Затим је извршен увид у даровни уговор закључен дана 20.10.2011. године између АА као дародавца кога заступа по пуномоћју СС4 и АА1 као даропримца, који уговор је оверен у Основном суду у Новом Саду под бројем Ов3 10671/11 дана 20.10.2011. године из кога произилази да је дародавац АА у целини поклонио својој супрузи даропримцу АА1 непокретности аа1, те да је споразумно одређена вредност непокретности у износу од 10.000,00 динара ради утврђивања таксене обавезе. Извршен је увид у препис листа непокретности службе за катастар непокретности Бачка Паланка од 24.01.2013. године број _ КО Бачка Паланка - град из кога произилази да се на парцели број аа1, те да је као власник целе непокретности од 420 м2 уписана АА1 са 1/1 удела.

Веће првостепеног суда је такође имало у виду да је Пореска управа - Филијала Бачка Паланка на дан 01.07.2013. године проценила предметну непокретност на износ од 7.273.280,00 динара, затим имовинске прилике осуђеног АА као и имовинске прилике трећег лица АА1 са којом је у време куповине наведене непокретности живео у породичном домаћинству, па је сходно томе имао у виду да је осуђени АА у периоду од 2004. године до 2008. године, а који период претходи исплати купопродајне цене за предметну непокретност по основу радног односа и ван радног односа према подацима Пореске управе остварио укупну нето зараду у износу од 636.643,00 динара. Његова тадашња супруга АА1 је у периоду од 2004. године до 2011. године по основу радног односа према подацима Пореске управе остварила укупно нето зараду у износу од 1.455.880,00 динара.

Имајући у виду износе укупно остварених законитих прихода осуђеног АА и његове тадашње супруге АА1 до момента куповине предметне непокретности који износи су знатно испод просечне годишње нето зараде у Републици Србији у том периоду чак и збирно а узимајући у обзир неопходне трошкове живота које су морали имати јер су живели су у брачној заједници са једним малолетним дететом, веће првостепеног суда је оценило да је ова имовина у очигледној несразмери са законитим приходима како трећег лица АА1 тако и осуђеног АА.

Приликом одлучивања веће првостепеног суда је имало у виду и доказе који су приложени од стране браниоца осуђеног који је истовремено и пуномоћник трећег лица АА1 у погледу начина прибављања прихода за куповину предметне непокретности, али је оценило да нису од утицаја на другачију одлуку суда. Наиме, из уговора о купопродаји, приложених изјава и исказа сведока СС4 оца АА1 произилази да је СС4 новчани износ од 20.750 евра дао АА1 септембра 2003. године, да је непокретност аа5 продата 03.01.2006. године за износ од 10.000,00 динара, односно према исказу сведока за износ од 21.000 - 22.000 евра, а да је АА стекао право својине на спорној непокретности аа1 дана 07.10.2008. године за износ од 10.000,00 динара, која непокретност је по исказу сведока купљена од новца добијеним од продаје претходне непокретности. Веће надаље закључује да исказ сведока СС4 и приложени докази нису били такви да би се на основу истих могао извести несумњив закључак да је управо износ од 20.750 евра који је дат 2003. године АА1 касније био искоришћен за куповину непокретности аа5, будући да није приложен уговор о купопродаји исте, нити било који други докази који би упућивали на наведено, нити се може извести несумњив закључак да је новац од продаје те непокретности након више од две године искоришћен управо за куповину спорне непокретности на коју је осуђени АА као искључиви власник стекао право својине (не као сувласник са по 1/2 удела са АА1 што би било логично уколико се радило о заједничкој имовини стеченој на начин како је то представио сведок СС4). Имајући у виду наведено, веће је закључило да и поред достављене документације током поступка није доказан легалан начин стицања спорне непокретности аа1, да она представља имовину коју је осуђени АА стекао незаконито прибављеним новчаним средствима, будући да је вредност те имовине у очигледној несразмери са његовим законитим приходима коју је затим као првобитни власник пренео у својину на сада бившу супругу АА1 без накнаде, дакле уговором о поклону као добротом правном послом и то 20.10.2011. године, а што је предузето у намери скривања порекла спорне имовине са крајњим циљем осујећења њеног одузимања која намера сама по себи животно не искључује могућност поклања са извесним разлозима личне природе на који се пуномоћник трећег лица позива.

Веће првостепеног суда је имало у виду наводе исказа сведока СС4 да је својој ћерци АА1 осим износа од 20.750 евра дао и износ од 18.000 евра, није прихватило, будући да овакви наводи сведока нису поткрепљени ниједним релевантним доказом, то их веће није ни могло узети као валидне.

Првостепени суд је имајући у виду напред наведено ценио и остале изведене доказе, наводе странака, али их посебно није образлагао налазећи да нису од утицаја на другачију одлуку с обзиром на већ изведене доказе који у

довољној мери расветљавају чињенично стање у овој правној ствари, при чему је истовремено донео одлуку да сходно члану 47 став 2 Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, изјављена жалба не спречава Дирекцију за управљање одузетом имовином да поступи у складу са чланом 46 поменутог закона којим је прописано да по пријему решења из члана 44 став 2 овог закона Дирекција одмах предузима мере за управљање одузетом имовином, а да према члану 46 став 2 Закона, одузетом имовином из става 1 члана 44 Дирекција управља до правноснажног окончања поступка за трајно одузимања имовине, о чему су у образложењу побијаног решења дати разлози које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, док се супротни жалбени наводи браниоца осуђеног АА и пуномоћника трећег лица АА1 којима се оспорава одлука првостепеног суда и указује да побијано решење не садржи разлоге о одлучним чињеницама којима би се ова имовина која је предмет одузимања довела у везу са конкретном радњом извршења кривичног дела за које је окривљени АА осуђен правноснажном пресудом Вишег суда у Београду, Посебно одељење, као и жалбене наводе којима се указује да би нека имовина уопште могла бити оцењена као проистекла из кривичног дела, њено стицање мора кореспондирати са конкретним кривичним делом, односно мора бити прибављена у време извршења или након извршења конкретног кривичног дела, али не може бити прибављена пре него што је отпочело вршење кривичног дела, оцењују као неосновани, обзиром да је првостепени суд у образложењу побијаног решења дао јасне и правилне разлоге на којима је засновао одлуку коју у потпуности прихвата и овај суд, имајући у виду чињеницу да је осуђени АА оглашен кривим правноснажном пресудом Вишег суда у Београду, Посебно одељење СПК.По1 бр.1/14 од 30.01.2014. године и да у конкретном случају постоји очигледна несразмера између његових прихода и стечене имовине, па се сходно томе супротни жалбени наводи оцењују као неосновани, јер се истима не доводи у питање правилност одлуке првостепеног суда из већ напред наведених разлога које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду, Посебно одељење.

Са свега напред изложеног, Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, је донео одлуку као у изреци решења, сходно одредби члана 467 став 4 ЗКП-а.

Записничар
Тања Славковић,с.р.

Председник већа-судија
Верољуб Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић